MUGGEN

DOOR CISSY VAN MARXVELDT

Toen wij ons nieuwe huisje — want een huis zou men onze woning met den besten wil der wereld niet kunnen noemen — inrichtten, waren Mark, Lou en ik zeer enthousiast. Drie jaar hadden we in een stad geploeterd, gezucht, geklaagd. Misschien zouden we er nog drie jaar bij verknoeid hebben wanneer we niet op een expeditie naar buiten het bewuste huisje ontdekt hadden. 't Zag er wat vervallen uit, oud, een beetje scheefgezakt, en de tuin eromheen was verwilderd, maar dat waren geen bezwaren. Want de huurprijs was schaamteloos laag, zooals Mark zei. En omdat we toch volgens beweren van onze stadsburen beneden, twee-hoog en drie-hoog ,,gekke lui" waren, besloten we onze abnormaliteit uittestrekken tot het huren van het huisje. De villa bestond uit voorkamer, achterkamer en keuken beneden, benevens twee kleine zolderkamers boven. Een van die kamertjes boven bestemden we meteen voor Lou. Lou was een intieme vriend van Mark en mij. Hij hielp ons verhuizen, sjouwde harder nog dan Mark en sliep den eersten nacht in ons nieuwe verblijf op twee stoelen, omdat we in den chaos die overal heerschte, zijn bed nog niet hadden kunnen vinden.

Den tweeden dag kreeg Mark ruzie met onzen huisheer, omdat hij al de deuren die het huis opleverde, buitendeuren natuurlijk uitgezonderd, er uit wou nemen. ,,We hebben sarongs", zei hij tegen den huisheer, die een kijkje kwam nemen, ,,en u moet me toegeven, dat een sarong oneindig veel aardiger effect geeft dan zoo'n dood houten element."

De huisheer kon dit evenwel niet toegeven, en door eenige rukken aan de jas van mijn eega wist ik hem te beduiden, dat hij zich matigen moest. De deuren bleven derhalve bestaan. De sarongs hingen we er toen maar voor, en we verspreidden er ook verder overal met kwistige hand. Lou zakte door een keukenstoel, toen hij in de gang bevallig een gebatikte lap trachtte te drapeeren. Mark die erg onhandig is, had om vier vingers van de vijf een groezelig lapje. Die vingers had hij bezeerd met spijkers inslaan. Ik liep rond in een bebloemden kimono, waar Mark eens heel onverstandig ons laatste geld voor uitgegeven had, zoodat we de huishuur aan 't eind der maand niet konden betalen, en met een Indische shawl over mijn haar geknoopt, omdat het huisje zoo stoof. Het stoof geweldig; ook nadat Mark, Lou en ik drie dagen hadden schoongemaakt als wilden, stoof het nòg.

Maar Lou zei: ,,Weet je wat? We zetten alle ramen en deuren open, dan stuift het er wel uit."

En zoo deden we.

Op den avond van den vierden dag waren we met alles klaar. Toen zag ons huisje er grappig uit. De voorkamer was zitkamer. Daar werd één muur geheel in beslag genomen door een zelf gefabriceerden divan, bestaande uit drie groote koffers, waarop een matras, en waarover natuurlijk een sarong. Verder stonden er zes verschillende stoelen waarvan drie aan Lou behoorden, een schrijftafel van Mark, een schrijfbureautje van Lou, een ouderwetsche trumeau, die Mark eens op een uitverkoop ontdekt had, en die nu dienst deed als theetafel, en vele andere rariteiten. Omdat onze mat te klein was voor de voorkamer, hadden Mark en Lou het overschietende stuk vloer gebeitst. ,,Wat frisch aandeed", zooals Lou zei.

De achterkamer was slaapvertrek, had openslaande ramen naar den tuin. Mark verwachtte veel van den heilzamen invloed der lucht, die 's nachts ongestoord ons slaapvertrek zou binnenstroomen, op zijn scheppingsvermogen. Want Mark was schrijver. Lou zei: ,,Mijn zolderraam gaat ook niet meer dicht. Frissche lucht bovenal." Lou was ook schrijver.

Ik beschilderde voor verschillende fabrieken vazen, pulletjes, kopjes enz. Vandaar het oordeel onzer stadsburen, dat we ,,gekke lui" waren.

Op den avond van den vierden dag zaten we dus genoeglijk bij elkaar en dronken thee uit kommetjes door mij met allerlei grillige teekeningetjes versierd. Mark, die veel onuitvoerbare dingen verzint, zei opeens: ,,'t Ziet er hier nu tamelijk fatsoenlijk uit, maar ik wou dat die muur er niet was."

,,Welke muur?" vroeg ik onthutst.

,,Nou, die tusschen de voor- en achterkamer is."

,,Ben je dòl kerel," nam Lou het voor mij op. ,,De huisbaas ziet je aankomen."

,,Hij vond het niet eens goed, dat je de deuren er uitnam," steunde ik Lou weer.

,,Nee," zei deze, ,,laten we nu maar zorgen, dat we ons een paar jaar als voorbeeldige huurders gedragen." — Lou beschouwde zichzelf als tot onze huishouding te behooren — ,,dan kun je eens weer met je uitbreekplannen voor het voetlicht komen."

Mark trok verwoed aan zijn pijp.

,,Dan moet het kasteel een naam hebben," zei hij.

,,O, dat is goed," zei ik gretig.

Mark, die dweept met alles, wat Engelsch is, ratelde achter elkaar af: ,,Sunny Corner, Darling, Ivy Cottage, Pretty Home . . ."

,,Hè nee," zei ik, die meer van Duitsch hield, ,,laten we zeggen: ,,Freude of Willkommen of Glück auf, offe . . ."

,,'k Protesteer," interrumpeerde Mark, ,,'k wil geen Duitschen naam voor mijn huis."

,,En ik geen Engelschen," vinnigde ik.

,,Hettie" . . . begon Mark, en hij verhief zich strijdlustig.

,,Kinderen," zei Lou met plechtig handgebaar, ,,laten we neutraal blijven. Ik noem ons huisje ,,Pax."

,,Uitstekend," knikte Mark in zijn stoel terugvallend.

,,Bravo, bravissimo", ik sloeg een roffel op de tafel met twee der theekommen.

,,En Hettie schildert den naam erop," besliste Lou.

Alzoo geschiedde.

Boden van het Voorjaar: Lelietjes van dalen.

In October hadden we ons huisje betrokken. De winter die kwam, was koud en ruw, doch wat stoorden wij ons daaraan? Ondanks sneeuwstormen, hagelbuien, rukwinden, gingen we wandelen, uren in den omtrek, en dan was het thuiskomen in onze behaaglijke huiskamer zóo gezellig. Mark en Lou werkten met nieuwen lust. Natuurlijk waren ze nog geen van beiden bekend, laat staan beroemd, dan was het voor ons niet noodig geweest om de laatste dagen der maand van zuiver plantaardig voedsel te leven. Maar Mark was nu aan zijn eerste boek begonnen, raffelde daartusschen door een paar novelletjes per week af, die ons de noodige inkomsten opbrachten. Lou was bezig aan een geschiedkundig verhaal, afgewisseld met humoristische bijdragen aan verschillende bladen, waarvan de opbrengst ook in den gezamenlijken huishoudbuidel verdween. Dat samen met mijn verdienste, hoe karig ook, maakte, dat wij er buiten van konden rondkomen. In de stad stonden we steeds aan het einde der maand voor een nadeelig saldo, en ontpopten we ons steeds de laatste twee weken als vegetariërs. Dan beweerde Mark, dat vleescheten zijn denken verstompte, en verklaarde ik zonder blikken of blozen, dat vleesch me tegenstond.

De eerste maand in ons nieuwe huisje behoefden we slechts twee dagen op water en brood te leven. De volgende maand betaalden we een dringende schuld af, en leefden genoeglijk tot het eind, en in December hielden we vijf gulden over. Dit was zoo iets ongehoords, dat toen de laatste der maand onze kas opgemaakt werd, en we tot de ontdekking kwamen, dat er werkelijk, werkelijk een batig saldo was van vijf gulden, we elkaar eerst alle drie aanstaarden, om ons daarna zeer uitbundig te gedragen. De avond werd besloten met een keurig speechje van Lou, waarin hij de dierbare vijf gulden, die zorgvuldig in den vorm van guldens, kwartjes, dubbeltjes en centen op tafel uitgespreid lagen, als den grondslag zag van evenzooveel ,,honderden, wat zeg ik duizenden, wat zeg ik tienduizenden zilverlingen . . . ."

Aldus Lou. Natuurlijk hadden we er ook al over gesproken, wat we, wanneer de som wèrkelijk toenam, met al dat geld zouden doen. En het eenparig besluit was: een buitenlandsch reisje.

,,Dan doen we nieuwe impressies op en nieuwen werklust," verklaarden Mark en Lou eenparig.

,,En voor jou zal het ook zoo goed zijn Hettie," zei Mark bovendien nog teeder.

O, die heerlijke avonden, die we, als er overdag flink gewerkt was, besteedden met plannen maken, oude Baedekers van Lou doorsnuffelen, begrootingen maken, wat zoo'n reis zou kosten! Den eenen avond bezochten we de Noorweegsche fjorden, een anderen keer maakten we een voetreis door Duitschland, dan weer staken we over naar Engeland, om het eiland Wight te bezoeken, en dit alles deden we zéer nauwkeurig zóo zelfs dat Lou in een notitieboekje aanteekeningen maakte van de plaatsen, die we zouden aandoen. En niet het kleinste plaatsje werd vergeten.

In Januari hielden we niets over, omdat er onverwachte Nieuwjaarsbeertjes kwamen, waar niemand op gerekend had. Tòch deden we van ons buitenlandsch reisje geen afstand. Ook niet, toen het batig saldo in Februari slechts een rijksdaalder bedroeg.

,,We komen er wel," zei Lou optimistisch, ,,we komen er wel."

En Mark zei: ,,We moeten den tuin dit jaar maar zóo laten liggen. Er kunnen nù geen onnutte uitgaven meer af."

,,Och zoo'n paar aardbeiplantjes," vroeg ik smeekend. Ik hield dol van aardbeien.

Een paar dagen daarna kwam Mark met een dozijn schamele aardbeistekjes aandragen, die hij voor een ,,prikje" in de buurt gekocht had. Lou en Mark besteedden er een uur aan om de meest zonnige plaats in onze wildernis te ontdekken. Vanuit het raam der voorkamer stond ik alles aan te zien. Dan hurkte Mark neer op den grond, keek omhoog naar het fletse Maartzonnetje, bevoelde de aarde, en richtte zich weer op. Lou herhaalde dit spelletje op een andere plek. Ten slotte verdwenen ze achter het huis, waar dezelfde manoeuvre weer diverse keeren vertoond werd, en daar schenen ze het eenstemmig de meest geschikte plaats voor de aardbeien te vinden. Die werden dus met véel vertoon van ijver daar geplant, waarna Mark en Lou binnen kwamen stuiven, brullende, of de koffie nog niet klaar was, want ze hadden een wolfshonger gekregen, van het werken in de buitenlucht. Eenige, groote jongens!

De volgende maanden brachten ons geen financieele teleurstellingen, begin Mei hadden we zelfs vijftien gulden in kas. Het reisje zou in September gemaakt worden, dan hadden we nog ettelijke maanden voor den boeg. Ook waren we nu bezig aan de behandeling van het onderwerp: natuurschoon in eigen land. Want na een nauwkeurige berekening was ik, de meest practische van ons trio, ervan doordrongen, dat een buitenlandsch reisje, al vatte men dit nog zoo doodeenvoudig op, zelfs in September, na nog vier maanden sparen, onze krachten te boven zou gaan. Eerst wilden Mark en Lou hiervan niets weten, maar op een dag, ontmoedigd omdat de aardbeien het nog steeds ,,vertikten", waren ze meer vatbaar voor mijn logisch redeneeren. Van dien tijd af dateerden de gesprekken over het natuurschoon in eigen land. Natuurlijk waren ook hierbij de plannen zeer gevarieerd. Voetreis door Drente, fietstocht over de Veluwe, zeilen op de Friesche meren, Lou combineerde zelfs die drie aantrekkelijkheden.

En toen . . . toen begon de plaag, die ons twee maanden lang het leven verbitteren zou.

Op een nacht maakte Mark me wakker.

,,Hettie, hier zijn muggen," zei hij met een grafstem.

Ik, niets gesticht over het feit, dat ik daar voor uit den slaap moest worden getrokken, bromde verwoed: ,,O, eenig. Moet je me daarvoor wakker maken?"

,,Ja maar ze steken zoo," zei Mark, zijn komisch gezicht vertrokken tot de huilgrijns van een baby, wat nooit zijn uitwerking op me miste. Ook nu niet. Ik richtte me dus een weinig op, keek rond.

,,Ik zie niets," verklaarde ik na een nauwkeurige inspectie van ons slaapvertrek.

,,Je kunt ze ook niet zien," begon Mark weer. ,,Je voelt ze alleen. Kijk eens, ik zit al vol bultjes."

Dat was natuurlijk overdreven, maar toch had hij op zijn voorhoofd een paar muggebeetjes, die er 's avonds niet geweest waren. Ik keek op den wekker.

,,'t Is half vijf, laten we nu maar weer gaan slapen," besliste ik, waarop Mark zich gehoorzaam uitstrekte, het laken over zijn hoofd trok, en na een paar minuten in sluimering verzonken scheen te zijn. Ook ik sliep weer in.